

Sygn. akt I.C 89/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Aneta Ineza Sztukowska
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Katarzyna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2020 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w B.

przeciwko T. G.

przy udziale Prokuratora Okręgowego w Suwałkach

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w B. kwotę 99.096,66 zł (słownie: dziewięćdziesiąt dziewięć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych 66/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w skali roku liczonymi od kwoty 95.165,16 zł (słownie: dziewięćdziesiąt pięć tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych 16/100) od dnia 03.12.2019 r. do dnia zapłaty;

II. Odmawia rozłożenia należności zasądzonej w pkt I niniejszego wyroku na raty;

III. Zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powoda Banku (...) S.A. w B., tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 10.176,00 zł (słownie: dziesięć tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

SSO Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I. C. 89/20

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. w B. wystąpił przeciwko T. G. z pozwem o zapłatę, kwoty 99.096,66 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w skali roku liczonymi od kwoty 95.165,46 zł od dnia 03.12.2019 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż pozwany zawarł z nim umowę kredytu gotówkowego nr (...) - (...). Na jej podstawie powód udostępnił pozwanemu kwotę 100.000,00 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić w formule ratalnej. W związku z nienależytym wykonywaniem przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania umownego (brakiem terminowej spłaty rat kredytu), powód wypowiedział mu umowę kredytu, stawiając całą należność w stan

wymagalności i wzywając pozwanego do jej uregulowania. Wezwanie do zapłaty nie odniosło jednak oczekiwanego skutku.

Nakazem zapłaty z dnia 11 grudnia 2019 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie sygn. akt I. Nc. 157/19 Sąd Okręgowy w Suwałkach żądanie pozwu uwzględnił w całości.

Od orzeczenia powyższego pozwany T. G. złożył sprzeciw, zaskarżając je w całości i domagając się rozłożenia dochodzonej kwoty na raty z uwagi na trudną sytuację osobistą i majątkową, skutkującą brakiem płynności finansowej. W toku postępowania pozwany zmodyfikował swe stanowisko i wniósł o oddalenie powództwa. Argumentując swoje stanowisko w sprawie pozwany przyznał, iż zawarł z powodem umowę kredytu szczegółowo przywołaną w pozwie. Podniósł jednak, iż z udzielonego mu przez powoda kredytu nie skorzystał albowiem całość kwoty kredytu przełał na rachunek J. W., celem poczynienia inwestycji gwarantującej bardzo wysoki zysk, zawierając jednocześnie z wyżej wymienioną umowę, na mocy której zobowiązała się ona do spłaty rat kredytowych na rzecz powodowego Banku w miejsce pozwanego. Z biegiem czasu okazało się jednak, że J. W. rat kredytowych nie spłaca, zaś gwarantowany przez nią zysk okazał się fikcją. W tej sytuacji, jak podkreślał pozwany, został on oszukany

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 08.09.2017 r. Bank (...) w B. (zwany dalej Bankiem) udzielił T. G. i M. G. (zwanymi dalej Kredytobiorcami) kredytu gotówkowego w kwocie 100.000,00 zł na sfinansowanie dowolnych potrzeb konsumpcyjnych, podlegającego oprocentowaniu wg zmiennej stopy procentowej i spłacie w miesięcznych ratach, do dnia 27.09.2027 r. W umowie kredytu przewidziano przy tym, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez Kredytobiorców zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, Bank będzie pobierał od kwoty niespłaconych w terminie zobowiązań odsetki karne w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym w rozumieniu kodeksu cywilnego. Na wypadek opóźniania się przez Kredytobiorców ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, Bank przyjął na siebie obowiązek wysłania Kredytobiorcom listem poleconym upomnienia, zawierającego wezwanie do dokonania spłaty w terminie nie krótszym niż 14 dni i informację o możliwości złożenia przez Kredytobiorców, w terminie 14 dni, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jednocześnie, na wypadek niedokonania przez Kredytobiorców w umówionym terminie spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, w przedmiotowej umowie przewidziano na rzecz Banku prawo jej wypowiedzenia w terminie 30 dni, pod warunkiem uprzedniego dwukrotnego wezwania Kredytobiorców do zapłaty zaległych rat lub ich części w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania (dowód: umowa o kredyt zawarta w dniu 08.09.2017 r. r. k. 26-29, w szczególności §1, §2, §5, §6, §7, harmonogram spłat k. 21-23).

Środki z kredytu uruchomionego przez Bank w oparciu umowę z dnia 08.09.2017 r. T. G. otrzymał na swój własny rachunek bankowy. Następnie przełał je na rachunek bankowy J. W., z którą uprzednio umówił się, że środki pochodzące z przedmiotowego kredytu w jego imieniu zainwestuje ona w nieruchomości oraz na giełdzie, wypłacając mu z tego tytułu wysoką prowizję. J. W. zobowiązała się też wobec T. G. do spłacania – w jego imieniu – rat kredytu udzielonego przez Bank w oparciu o umowę z dnia 08.09.2017 r. (bezsporne w świetle twierdzeń pozwanego nie negowanych przez stronę powodową k. 98-98v).

Kredyt udzielony T. G. przez Bank nie był jedynym zaciągniętym przez niego celem pozyskania środków na inwestycje prowadzone – z zyskiem dla niego – przez J. W.. Łącznie na ten cel T. G. zaciągnął bowiem 9 kredytów na łączną sumę 886.000,00 zł i tak pozyskane kwoty przekazał J. W. na zasadach określonych w akapicie poprzednim (bezsporne w świetle twierdzeń pozwanego nie negowanych przez stronę powodową k. 98-98v).

W dacie zawierania umowy z dnia 23.04.2018 r. T. G. nie był ubezwłasnowolniony. Był czynny zawodowo – pracował jako taksówkarz, jakkolwiek posiada wykształcenie wyższe ekonomiczne. Żona T. G., będąca współkredytobiorcą kredytu udzielonego w dniu 08.09.2017 r., pracowała zaś wówczas jako nauczycielka. Intencją, jaka przyświecała wyżej wymienionym przy zaciąganiu zobowiązań kredytowych było pozyskanie środków na intratne inwestycje prowadzone przez J. W. (bezsporne w świetle twierdzeń pozwanego nie negowanych przez stronę powodową k. 98-98v).

Obietnice wysokiego zysku złożone T. G. przez J. W. okazały się bez pokrycia. Z biegiem czasu okazało się też, że J. W., wbrew wcześniejszym zapewnieniom, nie spłaca rat kredytowych za T. G. (bezsporne w świetle twierdzeń pozwanego nie negowanych przez stronę powodową k. 98-98v).

Wobec zaległości w spłacie kredytu, pismem z dnia 01.03.2019 r., Bank wezwał T. G. do spłaty zaległości obejmującej kwoty następujące: 603,06 zł – kapitał i 499,75 zł – odsetki, w terminie 14 dni od otrzymania wezwania. W piśmie tym zawarto informację o możliwości wystąpienia o restrukturyzację zadłużenia w trybie art. 75 c ustawy prawo bankowe w terminie 14 dni od jego doręczenia. Przedmiotowe pismo doręczono T. G. dnia 05.03.2019 r. (dowód: pismo z dnia 01.03.2019 r. k. 16, wydruk śledzenia przesyłki k. 17). Wezwanie to okazało się jednak bezskuteczne (bezsporne). Wobec powyższego, pismem z dnia 08.04.2019 r. Bank ponowił wezwanie do zapłaty skierowane do T. G., określając wysokość zadłużenia na kwoty następujące: 1.210,28 zł – kapitał, 1.087,51 zł – odsetki i zakreślając termin płatności na 7 dni od otrzymania wezwania. Pismo to doręczono T. G. dnia 25.04.2019 r. (dowód: pismo z dnia 08.04.2019 r. k. 15, potwierdzenie odbioru korespondencji k. 15v). I to wezwanie okazało się bezskuteczne (bezsporne). Z uwagi na powyższe, pismem z dnia 28.05.2019 r., Bank raz jeszcze wezwał T. G. do spłaty zaległości obejmującej kwoty następujące: 2.437,32 zł – kapitał i 2.257,51 zł – odsetki, w terminie 14 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu. W piśmie tym zawarto informację o możliwości wystąpienia o restrukturyzację zadłużenia w trybie art. 75 c ustawy prawo bankowe w terminie 14 dni od jego doręczenia. Przedmiotowe pismo doręczono T. G. dnia 04.06.2019 r. (dowód: pismo z dnia 28.05.2019 r. k. 14, potwierdzenie odbioru korespondencji k. 14v). To wezwanie również okazało się jednak bezskuteczne (bezsporne).

Pismem z dnia 25.06.2019 r., Bank wypowiedział T. G. umowę kredytu z dnia 08.09.2017 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia następującego po doręczeniu tego pisma. W piśmie tym wskazano, iż wymagalne zadłużenie z tytułu ww. umowy kredytu na dzień 25.06.2019 r. wynosi łącznie 94.182,04 zł. Przedmiotowe pismo doręczono T. G. dnia 01.07.2019 r. (dowód: pismo z dnia 25.06.2019 r. k. 13, potwierdzenie odbioru korespondencji k. 13v).

Następnie, pismem z dnia 27.09.2019 r., Bank wezwał T. G. do zapłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r. w terminie do dnia 21.10.2019 r. W wezwaniu tym zadłużenie określono na kwotę 96.750,74 zł, w tym kapitał – 91.285,40 zł i odsetki – 75.465,44 zł. Wezwanie to również okazało się bezskuteczne (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 27.09.2019 r. wraz z potwierdzeniem nadania korespondencji k. 12-12v).

Dnia 03.12.2019 r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych potwierdzający istnienie po stronie T. G. zadłużenia z tytułu umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r. na kwoty następujące: należność główna – 91.285,30 zł, odsetki umowne za korzystanie z kapitału za okres 07.02.2019 r. – 15.08.2019 r. – 3.879,86 zł i odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego za okres 26.04.2019 r. – 02.12.2019 r. – 3.931,50 zł. Wyciąg ten obrazował rzeczywisty stan zadłużenia T. G. (dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 6, karta analityczna k. 18-27).

Wobec M. G. – żony T. G., będącej współkredytobiorcą umowy z dnia 08.09.2017 r. ogłoszono upadłość konsumencką (bezsporne w świetle twierdzeń pozwanego nie negowanych przez stronę powodową k. 98-98v).

Aktualnie Prokuratura Okręgowa w Suwałkach prowadzi pod sygn. akt PO (...) śledztwo, w którym podejrzanymi są J. W. i K. B.. J. W. postawiono przy tym dwa zarzuty. Pierwszy, iż w okresie od stycznia 2015 r. do miesiąca marca 2019 r. w E., S., G. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. Ż., E. i A. T., W. Z., K. D. i 119 innych osób (w tym T. G.), na łączną kwotę co najmniej 63.364.000,00 zł, stanowiącą mienie wielkiej wartości, w ten sposób, że pod pozorem współpracy z firmą (...) Sp. z o.o. SKA, która w rzeczywistości nie miała miejsca, wprowadziła w błąd wyżej wymienione osoby co do zamiaru i sposobu zainwestowania środków finansowych pochodzących z wpłat wyżej wymienionych osób oraz wpłat z kredytów bankowych zaciągniętych przez ww. osoby oraz co do możliwości przejęcia spłaty kredytów, wykorzystując ponadto wadliwe i sporządzone dla pozorów czynności cywilnoprawne mające na celu obejście prawa, czym jednocześnie wprowadziła w błąd banki udzielające kredytów co do osoby rzeczywiście zaciągającej zobowiązania oraz co do zamiaru spłaty zaciągniętych kredytów, czym działała na

szkodę ww. osób oraz (...), (...) Bank S.A., (...) S.A., (...) Bank S.A. (...) Bank S.A., (...) Bank S.A, (...) Bank S.A. i innych banków, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu (zarzut z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12§1 kk w zw. z art. 65§1 kk). Drugi zarzut natomiast dotyczy „prania pieniędzy”, pochodzących z oszustwa opisanego w zarzucie pierwszym (zarzut z art. 299§1 i 5 kk w z. z art. 12§1 kk). Natomiast K. B. postawiono jeden zarzut - „prania pieniędzy”, pochodzących z oszustwa szczegółowo zarzucanego J. W. (zarzut z art. 299§1 i 5 kk w z. z art. 12§1 kk).

W opisanym powyżej śledztwie badany jest także wątek ewentualnej roli pracowników banków i pośredników kredytowych w przestępstwie zarzucanym J. W. i K. B.. Akt oskarżenia nie został jednak jeszcze sporządzony, a przewidywalny termin zakończenia postępowania przygotowawczego nie jest ustalony (dowód: informacja z Prokuratury Okręgowej w Suwałkach k. 104-104v).

Sąd zważył, co następuje:

1) w zakresie oceny materiału dowodowego:

Zgromadzone w sprawie niniejszej i przywołane w ustaleniu części uzasadnienia dowody z dokumentów ocenił Sąd jako wiarygodne. Żadna ze stron nie negowała ich bowiem.

2) w zakresie oceny prawnej żądania pozwu

Wstępnie podkreślenia wymaga, że w sprawie niniejszej żądanie pozwu wywodzone było z umowy kredytu zawartej przez strony postępowania w dniu 08.09.2017 r. Pozwany nie negował przy tym ani faktu zawarcia przedmiotowej umowy, ani skuteczności jej wypowiedzenia przez powoda, ani wreszcie wysokości kwoty dochodzonej pozwem. Argumentacja podniesiona przez pozwanego przeciwko żądaniu pozwu zasadzała się li tylko na twierdzeniu, iż nie zasługuje ono na uwzględnienie albowiem de facto nie korzystał on z umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r., gdyż całą kwotę kredytu przekazał J. W., która go oszukała.

Rozważając argumenty pozwanego oraz treść informacji Prokuratury Okręgowej w Suwałkach dotyczącej się przedmiotu i zakresu śledztwa w sprawie PO (...), w pierwszej kolejności dokonać należało analizy umowy z dnia 08.09.2017 r. pod kątem jej ważności z przepisami prawa (tj. w aspekcie art. 58§1 kc).

I tak, wskazać trzeba, że zgodnie z treścią z art. 69 ust. 1 i 2 cyt. ustawy Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (ust. 1). Umowa kredytu powinna przy tym być zawarta na piśmie i określać w szczególności: strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy (ust. 2).

Biorąc pod uwagę treść powyższego przepisu stwierdzić należało, że umowa zawarta przez strony postępowania niewątpliwie spełniała wymogi umowy kredytowej. Stąd też, zdaniem Sądu, było podstaw do stwierdzenia, że umowa ta pozostaje w sprzeczności z ustawą lub by miała na celu obejście ustawy, co czyniłoby ją nieważną na mocy art. 58§1 kc.

Na kanwie wyjaśnień informacyjnych złożonych przez pozwanego przyjąć też należało, że zawierając umowę kredytu w dniu 08.09.2017 r. nie znajdował się on w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Na kanwie tych wyjaśnień przyjąć również należało, że oświadczenie woli pozwanego w zakresie zawarcia umowy kredytu pozostawało w zgodzie z jego rzeczywistą wolą. Pozwany, indagowany przez Sąd, wprost podał bowiem, że w

dacie zawarcia przedmiotowej umowy kredytu prowadził normalne życie zawodowe, zaś samą umowę chciał zawrzeć celem pozyskania środków na inwestycje prowadzone na jego rzecz przez J. W., zwiedzony lukratywnym zyskiem, jakie inwestycje te miały przynieść. W świetle powyższego brak było podstaw do stwierdzenia, że umowa kredytu z dnia 08.09.2017 r. jest nieważna z mocy art. 82 kc tudzież art. 83 kc.

W ocenie Sądu w sprawie niniejszej nie zachodziły przy tym podstawy do stwierdzenia nieważności umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r. z uwagi na błąd, podstęp tudzież groźbę (art. 84 kc, art. 8 kc i art. 87 kc). Na działanie w takich warunkach pozwany nie powoływał się bowiem; nie wykazał on też zresztą, by złożył względem powoda oświadczenie warunkujące możliwość powołania się na wskazane powyżej wady oświadczenia woli w terminie, o jakim mowa w art. 88§2 kc.

Nie znajdując podstaw do uznania umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r. za sprzeczną z przepisami prawa, rozważyć pozostało już tylko czy umowa ta pozostaje w zgodzie z zasadami współżycia społecznego.

W doktrynie przyjmuje się, że pojęcie zasad współżycia społecznego należy odnosić do zrozumiałych i powszechnie akceptowalnych pojęć jak „zasady słuszności”, „zasady dobrych obyczajów”, „zasady uczciwego i bezpiecznego kontraktowania”, „zasady lojalności”. O sprzeczności z zasadami współżycia społecznego można przy tym mówić wtedy, gdy z tymi zasadami nie daje się pogodzić treść czynności prawnej albo jej cel, a także wtedy, gdy czynność jest przedsięwzięta w celu obejścia zasad współżycia społecznego. Nawet dobrowolne czynności prawne zmierzające do ukształtowania położenia prawnego osób, które wyraziły na to zgodę w prawidłowo powziętym i wyrażonym oświadczeniu woli, nie mogą bowiem wywoływać skutków prawnych, które w niedopuszczalny sposób godziłyby w podstawowe wartości określone w porządku prawnym i powszechnie akceptowane w społeczeństwie. Zaakcentowania wymaga przy tym, że na sprzeczność z zasadami współżycia społecznego nie może powoływać się ten, kto sam zasady takie narusza.

Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej zauważyć przede wszystkim należało, że – jak podał sam pozwany – świadomie podjął on decyzję o zaciągnięciu kredytu w powodowym Banku. Potrzebował bowiem pieniędzy, by zainwestować je zgodnie z propozycją złożoną mu przez J. W., znęcony oferowanym mu przez nią wysokim zyskiem. Co więcej, kredyty na wspomniany cel pozwany zaciągnął także w innych instytucjach kredytowych, na łączną kwotę 886.000,00 zł. W przypadku owych innych kredytów impulsem do ich zaciągnięcia przez pozwanego także była chęć osiągnięcia zysku. Podkreślenia wymaga przy tym, że kredyt udzielony pozwanemu przez powoda był kredytem konsumpcyjnym. Kredyt taki zaciągany jest w celu sfinansowania określonych potrzeb kredytobiorcy (np. zakupu samochodu czy telewizora). Tymczasem pozwany środki z tego kredytu przeznaczył na inwestycję mającą na celu powiększenie jego majątku (ostatecznie nietrafioną), a zatem wykorzystał go niezgodnie z przeznaczeniem (co więcej, od samego początku /tj. od momentu zawarcia umowy kredytu/ pozwany na taki właśnie cel inwestycyjny kredyt ów wykorzystał). W takiej sytuacji, zdaniem Sądu, uznać należało, że sam pozwany naruszył co najmniej zasady współżycia społecznego zawierając z powodem umowę kredytu konsumpcyjnego z intencją inwestycyjnego jego wykorzystania. Działania pozwanego godziły bowiem w zasady uczciwego obrotu (powszechnie wiadomym jest, że inne są zasady udzielania kredytu konsumpcyjnego, a inne kredytu inwestycyjnego). Oceny powyższej nie może zmienić okoliczność, iż pozwany ostatecznie nie osiągnął zysku z inwestycji zaoferowanej mu przez J. W.. W przypadku inwestycji zawsze bowiem zachodzi ryzyko niepowodzenia. Obciąża ono jednak inwestora (w tym wypadku pozwanego). Z ryzykiem takim inwestor (w tym wypadku pozwany) musi się liczyć i nie może przerzucać go na inne podmioty. Skoro zaś pozwany sam dopuścił się naruszenia zasad współżycia społecznego przy zawieraniu umowy z dnia 08.09.2017 r., to na jego korzyść art. 5 kc działać nie może.

Bez znaczenia dla oceny żądania pozwu pozostaje przy tym okoliczność ewentualnego popełnienia przez J. W. i pracowników powodowego Banku przestępstwa oszustwa na szkodę pozwanego tudzież powodowego Banku, polegającego czy to na doprowadzeniu pozwanego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wykorzystanie środków pochodzących z kredytu udzielonego na podstawie umowy z dnia 08.09.2017 r. na inwestycje prowadzone rzekomo przez J. W. czy to na doprowadzeniu powodowego Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie pozwanemu kredytu mimo braku przesłanek do jego udzielenia. Odpowiedzialność pozwanego

wobec powodowego Banku ma bowiem charakter kontraktowy i wynika z treści cytowanej umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r., którą to umowę – jak zanalizowano wcześniej – ocenić należało jako ważną. Ewentualna odpowiedzialność J. W. (tudzież innych osób, w tym pracowników powodowego Banku) względem pozwanego za doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ma zaś charakter deliktowy (art. 415 kc). Jeśli pozwany rzeczywiście został przez J. W. (tudzież inne osoby) oszukany, to zawsze może dochodzić od ww. stosownego odszkodowania (czego notabene, jak wynika z ich wyjaśnień informacyjnych, do tej pory nie uczynił). Od otrzymania takiego odszkodowania nie może jednak pozwany uzależniać wykonania swego zobowiązania wobec Banku wynikającego z ważnej i skutecznej umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r. Deliktowy charakter przypisać należałoby też odpowiedzialności J. W. (tudzież innych osób, w tym pracowników powodowego Banku) względem powodowego Banku za ewentualne doprowadzenie tegoż Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez udzielenie pozwanemu kredytu mimo braku przesłanek do jego udzielenia. W przypadku takiej odpowiedzialności powodowy Bank mógłby (choć wcale nie musiał) dochodzić od ww. stosownego odszkodowania, ale powyższe i tak nie wyłączałyby odpowiedzialności kontraktowej pozwanego. Wynika to wprost z treści art. 433 kc, zgodnie z którym okoliczność, że działanie lub zaniechanie, z którego szkoda wynikła stanowiło niewykonanie lub nienależyte wykonanie istniejącego uprzednio zobowiązania, nie wyłącza roszczenia o naprawienie szkody z tytułu czynu niedozwolonego. W kontekście ewentualnej odpowiedzialności deliktowej pracowników powodowego Banku zaakcentowania wymaga przy tym, że wprawdzie art. 120 kodeksu pracy stanowi, że w razie wyrządzenia przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych szkody, zobowiązany do naprawienia tejże szkody jest wyłącznie pracodawca, ale przepis ten dotyczy wyłącznie szkody wyrządzonej osobie trzeciej a nie pracodawcy (w tym wypadku powodowego Banku). Wobec powyższego, abstrahując nawet od treści art. 433 kc, przerzucenie na powodowy Bank odpowiedzialności za działania jego pracowników polegające na wyrządzeniu temu Bankowi szkody poprzez udzielenie pozwanemu kredytu mimo braku przesłanek do jego udzielenia nie byłoby możliwe.

Mając wszystko powyższe na uwadze, jako zbędny i zmierzający jedynie do nieuzasadnionego wydłużenia postępowania, ocenił Sąd wniosek pozwanego o zawieszanie postępowania w sprawie niniejszej do czasu zakończenia śledztwa w sprawie PO (...) prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w Suwałkach. Raz jeszcze podkreślić bowiem należy, że ewentualna odpowiedzialność deliktowa J. W. (tudzież innych osób) wobec pozwanego czy powodowego Banku pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność kontraktową pozwanego wynikającą z ważnej i skutecznej umowy o kredyt z dnia 08.09.2017 r. zawartej z powodem. Zaakcentować też trzeba, że w odniesieniu do pracowników powodowego Banku śledztwo w sprawie PO (...) w ogóle – póki co – nie jest prowadzone ad personam, a jedynie badany jest wątek ewentualnej ich roli w przestępstwie zarzucanym J. W..

Uwzględniając wszystko powyższe, żądanie pozwu – wywodzone z umowy z dnia 08.09.2017 r. – ocenić należało jako co do zasady za usprawiedliwione. Umowa ta, jak wspomniano to wcześniej, niewątpliwie spełniała wymogi umowy kredytowej. W przekonaniu Sądu, przedmiotową umowę uznać też należało za skutecznie wypowiedzianą przez stronę powodową. Oświadczenie w przedmiocie wypowiedzenia tejże umowy bezspornie doręczone zostało bowiem pozwanemu w sposób przewidziany umową i z uwzględnieniem treści art. 75 c cyt. ustawy Prawo bankowe. W zaistniałym stanie rzeczy rozważyć już tylko pozostało kwestię zasadności wysokości kwoty dochodzonej przez powoda. Odnośnie tej kwestii wskazać w pierwszej kolejności należy, że pozwany jej nie negował, przyznając wprost, iż z tytułu umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r. istnieje zadłużenie dochodzone pozwem. Dodatkowo zauważenia wymaga, że wysokość zadłużenia z umowy kredytu z dnia 08.09.2017 r. potwierdzają dokumenty przedłożone przez stronę powodową, a to wyciąg z ksiąg bankowych (k. 6) i karta analityczna (k. 18-27). W tym stanie rzeczy żądanie pozwu ocenić należało za usprawiedliwione także co do wysokości. W. dodać trzeba, że z odpowiedzialności pozwanego wobec powoda w oparciu o umowę kredytu z dnia 08.09.2017 r. nie mogła zwolnić okoliczność, iż zawarł on z J. W. umowę o przejęciu długu (spłaty rat kredytu zaciągniętego w dniu 08.09.2017 r.). Na zawarcie takiej umowy przejęcia długu zgody nie wyraził bowiem powodowy Bank, a to czyni przedmiotową umowę wobec tegoż Banku bezskuteczną i rodzi jedynie po stronie J. W. odpowiedzialność kontraktową względem pozwanego (art. 519§2 pkt 2 kc i art. 521§2 kc).

W opisanym powyżej stanie rzeczy orzeczono jak w pkt I wyroku.

Zaakcentowania wymaga w tym miejscu, iż nie znalazł Sąd podstaw do rozłożenia zasądzonego na rzecz powoda świadczenia na raty w oparciu o art. 320 kpc. Przede wszystkim bowiem pozwany nie wykazał, by w sprawie niniejszej zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające powyższą decyzję. Fakt, iż Prokuratura Okręgowa w Suwałkach prowadzi postępowanie w sprawie oszustwa popełnionego przez J. W. na szkodę pozwanego za okoliczność taką poczytany być nie może, zwłaszcza że pozwany nie tylko nie zadeklarował formuły spłaty należności rokującej na realizację, ale de facto nie zadeklarował żadnej formuły spłaty, podnosząc jednocześnie, że nie dysponuje środkami finansowymi na zaspokojenie powoda. Takie stanowisko pozwanego poczytać należało zatem jedynie za taktykę procesową mającą na celu odroczenie wymagalności ich zobowiązania, bez faktycznego zamiaru jego spłaty. Uznanie takiej taktyki za skuteczną godziłoby zaś ewidentnie w interes wierzyciela. Stąd też orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu (pkt III wyroku) rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Skoro pozwany proces niniejszy przegrał w całości, to winien on zwrócić powodowi wszystkie wyłożone przez niego koszty, które objęły pozycje następujące: opłata od pozwu (4.759,00 zł), wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w stawce określonej w §2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - j.t. Dz.U. z 2018 r. poz. 265 (5.400,00 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa udzielonego przez powoda (17,00 zł).

SSO Aneta Ineza Sztukowska